

ACTE PRIMER

Sala d'estar a la casa de Richard Rowan, a Merrion, un barri residencial de Dublín. A la dreta, a prosceni, una llar de foc davant la qual hi ha una mampara baixa. Per sobre de la llar de foc hi ha un mirall amb marc daurat. Més enrere, a la paret de la dreta, unes portes plegadisses donen al saló i a la cuina. Al fons, a la paret de la dreta, hi ha una petita porta que dona a un despatx. A l'esquerra d'aquesta porta hi ha un bufet. A la paret, per sobre del bufet, hi ha un retrat a llapis d'un home jove, emmarcat. Més a l'esquerra, unes portes dobles envidriades donen al jardí. A la paret de l'esquerra, una finestra que dona al carrer. Més cap a prosceni, a la mateixa paret, hi ha una porta que comunica amb el vestíbul i amb la part superior de la casa. Entre la finestra i la porta, un buró Davenport de senyora arrambat a la paret. Prop d'aquest buró, una cadira de vímet. Al centre de la sala hi ha una taula rodona. Al voltant de la taula, cadires entapissades amb pelfa d'un color verd apagat. A la dreta, més cap a prosceni, hi ha una taula més petita amb un servei de fumadors. Prop d'aquesta tauleta, una butaca i un canapè. Davant la llar de foc hi ha unes estores de fibra de coco, al costat del canapè i davant les portes. El terra és de planxes de fusta envernissada. A les portes dobles del fons i a les portes plegadisses de la dreta hi ha cortines de blonda, que estan mig obertes. El marc inferior de la finestra està aixecat, i sobre la finestra pengen unes pesants cortines de vellut. La persiana està abaixada fins al cantell del marc inferior aixecat. Fa una tarda càlida de juny, i un sol que ja va de baixa il·lumina tènuelement la sala.

Entren Brigid i Beatrice Justice per la porta de l'esquerra. Brigid és una dona d'edat avançada, menuda i amb els cabells grisosos. Beatrice Justice és una noia prima i morena de vint-i-set anys. Porta un vestit jaqueta blau marí molt ben tallat, un barret de palla negre elegant, senzill i estilitzat, i una petita cartera plana.

BRIGID. – La senyora i el senyoret Archie són a prendre un bany. No l'esperaven. ¿Que havia fet avisar que ja era aquí, senyoreta Justice?

BEATRICE. – No. Acabo d'arribar ara mateix.

BRIGID (*assenyala la butaca*). – Segui, segui, que avisaré el senyor. ¿S'hi ha passat gaires hores, al tren?

BEATRICE (*mentre s'asseu*). – Des del matí.

BRIGID. – El senyoret Archie va rebre la seva postal amb aquelles vistes de Youghal. Deu estar morta de cansament, ¿oi?

BEATRICE. – No, no, i ara. (*Li ve una tosseta nerviosa*.) ¿Ha practicat amb el piano, mentre jo era fora?

BRIGID (*riu de bona gana*). – ¿Practicar, diu? ¿El senyoret Archie? Ai, Senyor... Si últimament va boig pel cavall del repartidor de la llet... ¿Li ha fet bon temps, per allà, senyoreta Justice?

BEATRICE. – Bastant plujós, més aviat.

BRIGID (*compassiva*). – Vaja..., doncs aquí sembla que ens vol ploure, també. (*Anant cap a la porta del despatx*.) Li diré que ha arribat.

BEATRICE. – ¿És aquí, el senyor Rowan?

BRIGID (*assenyala*). – És al despatx, escarrassat en no sé què que escriu. Mitja nit se la passa treballant. (*Avança algunes passes més*.) Ara l'avisó.

BEATRICE. – No, no el destorbi, Brigid. Jo em puc esperar aquí fins que tornin, si no han de trigar gaire.

BRIGID. – És que he vist coses a la bústia quan l'he vinguda a obrir a vostè, ¿sap?, i així aprofitaré per... (*Va fins a la porta del despatx, l'obre lleugerament i diu, adreçant-se a l'interior:*) Senyor Richard, hi ha la senyoreta Justice per a la classe de piano del senyoret Archie.

Richard Rowan surt del despatx i avança cap a Beatrice, oferint-li la mà. És un home jove, alt i atlètic, i amb un aire més aviat indolent. Té els cabells d'un castany clar; porta bigoti i ulleres i vesteix amb un xeviot balder d'un gris clar.

RICHARD. – Benvinguda.

BEATRICE (*s'aixeca i fa una encaixada amb ell; es ruboritza lleugerament*). – Bona tarda, senyor Rowan. No volia que la Brigid el destorbés, però...

RICHARD. – ¿Destorbar-me? I ara!...

BRIGID. – Hi ha alguna cosa a la bústia, senyor.

RICHARD (*es treu un petit manyoc de claus de la butxaca i les hi dóna*). – Tingui.

Brigid surt per la porta de l'esquerra i se sent com obre i tanca la bústia. Hi ha una pausa breu. Torna a entrar Brigid amb dos diaris a les mans.

RICHARD. – ¿No hi havia cartes?

BRIGID. – No, senyor. Només els diaris italians.

RICHARD. – Deixi-me'ls a la taula del despatx, si és tan amable.

Brigid li torna les claus i deixa els diaris al despatx, torna a sortir i se'n va per les portes plegadisses de la dreta.

RICHARD. – Segui, sisplau. La Bertha arribarà d'un moment a l'altre.

Beatrice es torna a asseure a la butaca. Richard s'asseu al costat de la taula.

RICHARD. – Ja començava a pensar que no tornaria mai més. Feia dotze dies que no la vèiem per aquí...

BEATRICE. – Sí, jo també ho pensava. Però he tornat.

RICHARD. – ¿Hi ha rumiat, en el que li vaig dir l'última vegada?

BEATRICE. – Hi he pensat molt, sí.

RICHARD. – Però segur que ja ho sabia. ¿Sí o no? (*Ella no contesta.*)
¿Creu que la culpa és meva?

BEATRICE. – No.

RICHARD. – ¿No creu que m'he portat malament... amb vostè... o amb algú altre?

BEATRICE (*se'l mira amb una expressió trista i desconcertada*). – Jo també m'he fet aquesta pregunta.

RICHARD. – ¿I la resposta...?

BEATRICE. – No he estat capaç de trobar-la.

RICHARD. – Si fos pintor i li digués que tinc una carpeta d'esbossos de vostè, no ho trobaria pas tan estrany, ¿oi?

BEATRICE. – Jo diria que no és ben bé el mateix.

RICHARD (*somriu lleugerament*). – No, no ben bé. I també li vaig dir que no li ensenyaré res del que he escrit si no és que m'ho demana, ¿recorda?

BEATRICE. – Sí.

RICHARD. – ¿I...?

BEATRICE. – No l'hi demanaré.